

A woman with long dark hair, wearing a vibrant red, sleeveless dress, is seen from the side on a sandy beach. She is looking out towards the ocean under a vast, blue sky filled with soft, white clouds. The waves are gentle, and the overall atmosphere is serene and peaceful.

René Appel  
HITTEGOLF

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

## De man en het meisje *zaterdagmiddag, 14.00 uur*

De man staat voor het raam van zijn slaapkamer.  
Hij kijkt naar beneden, in zijn tuin.  
De zon schijnt op de planten, die hij net heeft  
gekocht.  
Hij kijkt ook even naar de tuin van de buren.  
Hun tuin was altijd veel mooier.  
Maar nu, met die nieuwe planten ...  
Ineens doet hij een stap achteruit.  
Weg van het raam.

In de tuin van de buren ligt een meisje.  
Een meisje, in een bikini.  
Ze ligt op haar buik, op een handdoek.  
De man slikt even.  
De buren hebben geen dochter.  
Wel een zoon, Jeroen.  
Een puber met puisten.  
Het meisje is natuurlijk zijn vriendinnetje.

Jeroen ...  
De man heeft een hekel aan die jongen.  
Hij maakt alleen maar lawaai.  
De hele dag dreunen de lage tonen van zijn stomme  
cd's door het huis.  
En af en toe geeft hij een schreeuw tegen zijn  
moeder.

Dat is Jeroen.  
Een vervelende lawaaimaker.  
De man slikt weer.  
Wat moet dat prachtige meisje met zo'n jongen?  
Ze kan toch wel iets beters krijgen ...

Het meisje heeft het bovenstukje van haar bikini  
losgemaakt.  
Hij kan het begin van haar borsten zien.  
Misschien komt ze straks wel overeind.  
Op het tafeltje naast haar staat een blikje frisdrank.  
Ze zal toch wel een slokje willen drinken, met die  
hitte ...

De man heeft een verrekijker gepakt.  
Nu komt hij heel dicht bij het meisje in de bikini.  
Ze komt een beetje overeind en neemt een paar  
slokken uit het blikje.  
Hij kan net haar borst niet zien.  
Dan zet ze het blikje terug en gaat weer liggen.

Naast het blikje staat een flesje zonnebrandolie.  
Daarmee zou hij haar kunnen insmeren.  
Langzaam en voorzichtig.  
Haar schouders, haar rug en verder naar beneden.  
Zijn vingers zouden haar overal aanraken.

De man zucht diep.  
Even kijkt hij een andere kant op.

Dan gaan zijn ogen weer naar het meisje op de handdoek.  
Het meisje beweegt zich niet meer.  
Waarschijnlijk is ze in slaap gevallen, in de bloedhete zon.  
Ze ligt daar helemaal alleen.  
Jeroen en zijn ouders zijn wel thuis.  
Henk en Linda heten ze, die ouders.  
Hij heeft ze vanmorgen nog gezien.  
Ze zijn zeker naar binnen gevluht, voor de hitte.  
Zij niet.  
Zij laat zich verwarmen door de zon.

De man blijft kijken, zolang het meisje daar ligt.

# Ruzie

*zaterdagavond, 01.30 uur*

‘Nou, dan moet je maar niet zo stom doen, Jeroen. Ga lekker terug naar die leuke vrienden van je. Dan kun je met hen lol maken.’

Sandra kijkt Jeroen met woedende ogen aan.

Jeroen probeert haar tegen zich aan te drukken. Om het weer goed te maken.

Maar Sandra geeft hem een zet.

Bijna valt hij om. Shit.

Hij probeert het beeld van Sandra scherp te krijgen.

Dat valt niet mee; hij ziet steeds twee Sandra's.

‘Laten we nou ...’, begint hij.

‘Nee, niks, laten we nou’, zegt Sandra.

‘Je zoekt het alleen maar uit. Voor mij hoeft het niet meer. Ga maar terug.’

Ze wijst naar de ingang van de disco, waar een paar jongens bijkomen van de hitte rond de dansvloer.

Maar het is buiten nauwelijks koeler.

‘Dan kun je nog meer drinken.

Dan kun je je helemaal klem zuipen, want dat is toch zo stoer!

En dan kun je later weer alles overgeven. Net als vorige week.’

‘Ik wil alleen maar ... alleen maar met je praten.

Dat is alles.’

'Maar ik niet. Ik heb al genoeg met je gepraat.  
Ik heb er geen zin meer in.  
Want je luistert toch niet. Je luistert nooit.  
Tenminste niet naar mij.  
Ik ga naar huis en je zoekt het maar uit.'  
Sandra loopt naar haar fiets.

Jeroen gaat struikelend achter haar aan.  
'Kom nou, doe niet zo lullig. Straks neem ik een  
colaatje of een spaatje.'  
Hij slikt met moeite iets weg.  
Iets wat uit zijn maag naar boven wil komen.  
Sandra zegt niets terug. Ze loopt door naar het  
fietsenrek.  
Jeroen pakt haar arm beet.  
'Kom op nou.'  
Hij probeert zijn armen om haar heen te slaan.  
Maar Sandra is echt woedend.  
'Blijf van me af', schreeuwt ze.  
Ze probeert zich los te rukken. Maar Jeroen heeft  
haar stevig vast.  
Hij wil zijn lippen tegen haar lippen drukken.  
Maar dan komt haar hand omhoog.  
Jeroen voelt haar nagels over zijn wang gaan.  
Met een schreeuw laat hij haar los.  
'Fuck. Verdomme.'  
Met de mouw van zijn witte T-shirt veegt hij langs  
zijn gezicht. Bloed.

## Sandra achterna

Sandra maakt het slot van haar fiets los en rijdt weg.

Ze zegt niks en kijkt ook niet meer om.

Haar dunne, rode sjaaltje wappert vrolijk achter haar aan.

Achter zich hoort Jeroen gelach.

De jongens bij de ingang natuurlijk. Zij lachen hem compleet uit.

Omdat zijn vriendin hem gewoon voor lul laat staan.

Jeroen zoekt in zijn zakken. Verdomme, waar zijn die fietssleutels nou?

Links, rechts? Rechts.

Het duurt een paar minuten voordat hij zijn sloten opengemaakt heeft.

Die stomme sleuteltjes zijn ook zo klein.

En ze vallen ook nog op de grond.

Dan stapt hij slingerend op zijn fiets. Sandra achterna.

Onderweg ziet hij nergens een rood achterlichtje.

Zou Sandra dan niet over de ringweg gegaan zijn?

Zou ze misschien de weg door het park hebben genomen?

Nee, dat zal toch niet. Midden in de nacht om half twee door het park, in je eentje ...

Jeroen rijdt hard door de warme nacht.  
Hij hijgt; zijn longen doen pijn.  
Bij de kruising knalt hij ook nog bijna op een auto.  
Hij remt piepend en vloekt.  
De auto rijdt gewoon door.  
Kwaad steekt Jeroen zijn middelvinger op.

Dan rijdt hij verder tot Sandra's huis.  
Alles is donker. Geen mens te zien.  
Jeroen loopt naar de voordeur. Aanbellen?  
Nee, maar niet.  
Stel je voor dat Sandra's moeder opendoet. Gaat die  
weer zeuren.

Misschien is Sandra toch door het park gegaan.  
Jeroen stapt weer op zijn fiets.  
Maar in het park is Sandra ook niet.  
Wel een man met een hond. En een zoenend  
stelletje.  
De jongen laat net zijn hand onder de rok van het  
meisje glijden.  
Jeroen trapt hard verder. Zijn T-shirt wordt drijfmat  
van het zweet.  
En dan is hij het park alweer bijna uit.  
Hoe moet hij hier nou, linksaf, rechtsaf?  
Hij remt hard en slipt in het losse grind.  
Tegen een bankje komt hij tot stilstand.



# Shitzooi

*zaterdagnacht, 02.15 uur*

Jeroen doet de ijskast open en pakt een fles cola.  
Hij schenkt een glas in.  
Aan de keukentafel drinkt hij het in een paar slokken leeg.  
Dan steekt hij een sigaret op, maar die smaakt niet.  
Hij gooit de brandende sigaret in de gootsteen.  
Het is stil in huis.  
Half drie, iedereen slaapt natuurlijk.  
Maar Jeroen heeft geen zin om naar bed te gaan.  
Zijn hoofd doet pijn, op zijn arm zit een schaafwond.  
En op zijn wang voelt hij de krassen die Sandra's nagels hebben gemaakt.

Sandra.

's Middags had ze uren in de zon gelegen, hier in de tuin.

Daarna was ze naar haar eigen huis gegaan.

Tegen elf uur had hij haar weer gezien, in de High Skies.

Shit.

Eerst was alles goed gegaan.

Ze hadden gedanst, dicht tegen elkaar gestaan, gezoend.

Hij had haar lichaam gevoeld, nog warm van de zon.

Toen waren zijn vrienden gekomen.  
Die hadden biertjes gehaald. En meer biertjes. En  
nog meer.

Jeroen schenkt nog een glas cola in.  
Daar in dat park, wat was daar gebeurd?  
Hij ziet vaag een paar beelden voor zich.  
Is hij even *out* geweest?  
Hij zag een bekend gezicht, hij hoorde een bekende  
stem.  
Of verbeeldt hij zich dat maar?  
Toch denkt hij dat iemand hem geholpen heeft om  
overeind te komen.  
Dat iemand hem weer op zijn fiets heeft gezet.

Bellen. Misschien moet hij haar bellen.  
Hij boert. Maagzuur komt mee omhoog.  
Gatver.  
Hij probeert zijn mobieltje uit zijn zak te halen.  
Maar er zit te veel rotzooi in zijn broekzak.  
Alles valt op de grond.  
Kleingeld, een aansteker, sigaretten, een condoom.  
Fuck met die hele shitzooi.

Over de weg is een rood-wit plastic lint gespannen.  
Er staat een politieman bij.

Hij vangt een paar woorden op.

Moord. Meisje. Verkracht.

Sandra!

Jeroen laat zijn fiets op de grond vallen.

Hij gaat ernaast zitten, met zijn hoofd in zijn handen.

Hij ziet haar zo weer wegfietsen, in haar rode jurk.

De rode sjaal vrolijk achter haar aan.

In *Hittegolf* fietst een jong meisje na een avond stappen de warme zomernacht in. Alleen, want ze heeft ruzie met haar vriendje. De volgende ochtend wordt haar dode lichaam gevonden in het park.



René Appel is een van de bekendste thrillerschrijvers in Nederland.

In 1991 en 2001 won hij de Gouden Strop, de prijs voor de beste Nederlandstalige misdaadroman.

Zijn verhaal *Hittegolf* verscheen in 2005 tijdens de Maand van het Spannende Boek.

*Hittegolf* is nu herschreven in eenvoudige taal, goed leesbaar voor iedereen.



ISBN 90 8696 008 1  
ISBN 978 90 8696 008 8  
NUR 286

EAN13 9789086960088